

χοντονεθρεμμένος Κάσ. ἀρχοντανεθρεμμένος Κάρπ. ἀρχοντονεθρεμμένος Νίσυρ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄρχοντας καὶ τοῦ ρ. ἀναθρέφω.

Ἀνατρέφω κατὰ τρόπον ἀρχόντων, ἥτοι ἐν εὐμαρείᾳ καὶ ἐν τρόποις εὐγενικοῖς ἐνθ' ἄν.: Ἀρχοντανάθρεψε τὰ παιδιά του Λεξ. Δημητρ. Κορίτσι - παιδί ἀρχονταναθρεμμένο σὺνηθ. || Ἄσμ.

Παινέσης δὲν παινέσης την, ἀφοῦ ἔναι παινεμένη, εἶναι κι ἀπὸ ψηλὴ γενεὰ κι ἀρχοντονεθρεμμένη

Νίσυρ.

Κόρη ξαθ-θή κι ὠραιόμορφη κι ἀρχοντανεθρεμμένη Κάρπ. Συνών. ἀρχονταναστένω, ἀρχονταναστυνέσκω, ἀρχοντοφυλάγω. Συνών. τῆς μετοχ. ἀρχοντοεθρεμμένος, ἀρχοντομαθημένος (ιδ. ἀρχοντομαθαίνω), ἀρχοντογεωμένος.

ἀρχονταναστένω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄρχοντας καὶ τοῦ ρ. ἀναστένω.

Ἀρχονταναθρέφω, ὁ ιδ.: Εἶδε κ' ἔπαθε ἢ ἄμοιρη μάν-να του νὰ τὸν ἀρχονταναστήσῃ. Σὰ βασιλοπούλλα τὴν ἔχουν ἀρχονταναστημένη.

ἀρχονταναστυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχονταναστένω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -υνέσκω.

Ἀρχονταναθρέφω, ὁ ιδ.: Καλὸς πατέρας, δουλεύει οὐ δὲ Γάι, μὰ τὰ παιδιά του τ' ἀρχονταναστυνέσκει.

ἀρχοντάνθρωπος ὁ, σὺνηθ. ἀρχοδάθρωπος πολλαχ. ἀρχοντάθρωπος Κύπρ. Μεγίστ. ἀρχοντιάθρουπους βόρ. ιδιῶμ. ἀρχοντάθρουπους πολλαχ. βορ. ιδιῶμ.

Ἐκ τῶν οὗς. ἄρχοντας καὶ ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπος εὐπαρουσίαστος καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους ἢ γενναϊόδωρος: Εἶναι ἕνας ἀρχοντάνθρωπος!

ἀρχοντάπι τό, Πόντ. (Ὁφ.) ἀρχοντάπ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὗς. ἄρχοντας καὶ ἀρχ. ἄπιον.

1) Εἶδος ὀγκώδους ἀπίου. 2) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν εἰρημένον καρπὸν.

ἀρχονταρεῖο τό, ἀμάρτ. ἀρχονταρεῖο Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὗς. ἀρχονταρεῖον = οἰκία ἄρχοντος.

Αἰθουσα ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ πρὸς συνεδρίασιν τῶν προϋχόντων.

ἀρχονταρίκι τό, Ἀθ. Ἀνδρ. Ζάκ. Θήρ. Πελοπν. Σχιάθ. — Λεξ. Αἰν. ἀρχονταρίξ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀρχουδαρίκ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὗς. ἀρχονταρίκιον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κατοικία ὅπου συνέρχονται οἱ ἄρχοντες, αἱ ἀρχαὶ Λεξ. Αἰν. β) Αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἐκκλησίας Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἐπιτροπικό.

2) Ξενών, αἰθουσα μονῆς ὠρισμένη εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ προσκυνητῶν Ἀθ. Ἀνδρ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σάμ. Σχιάθ. β) Αἰθουσα τῆς οἰκίας εἰς τὴν ὁποίαν ὑποδέχονται τοὺς ξένους Μακεδ. (Χαλκιδ.) 3) Ἡ τάξις τῶν ἀρχόντων, τῶν εὐγενῶν, τῶν πλουσίων Θήρ. Συνών. ἀρχοντολογία, ἀρχοντολόι. 4) Τρόπος, ἥθος τῶν ἀρχόντων, τῶν εὐγενῶν Θήρ. Πελοπν. Συνών. ἀρχοντιά Α 4. 5) Τὰ ἐπιπλα, τὸ νοικοκυρεῖο τῶν ἀρχόντων, τῶν εὐγενῶν, τῶν πλουσίων Πελοπν.

Πβ. ἀρχονταλίκι.

ἀρχοντάρης ὁ, Ἀθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄρχοντας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Μοναχὸς ἐν ταῖς μοναῖς ἐπιτετραμμένος τὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐπισκεπτῶν.

ἀρχονταρρώστια ἡ, σὺνηθ. ἀρχοδαρρώστια Κρήτ. ἀρχοδαρρώστια Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. ἄρχοντας καὶ ἀρρώστια.

1) Ἀσθένεια ἄρχοντος, εὐπατρίδου σὺνηθ.: Φρ. Ἐχει ἀρχονταρρώστια ἢ ἔπαθε ἀρχονταρρώστια (εἰρων. ἐπὶ τοῦ μεγαλοποιούντος καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀδιαθεσίαν μιμουμένου οὕτω τοὺς εὐπατρίδας, οἱ ὅποιοι καὶ τὴν παραμικρὰν τῶν ἀδιαθεσίαν χαρακτηρίζουν ὡς ἀσθένειαν). 2) Νόσος χρονία καὶ πολυδάπανος Ἀθῆν.: Οἱ χολόλιθοι εἶναι ἀρχονταρρώστια.

ἄρχοντας ὁ, ἄρχως πολλαχ. ἄρχω Τσακων. ἄρχους Λέσβ. κ.ά. ἄρχους Σαμοθρ. ἄρχως Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Κύπρ. Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. νιάρχως (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1,253) ἄρχοντας κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρχοντα Τσακων. ἀρχοδας πολλαχ. ἀρχοντας πολλαχ. ἀρχοντας βόρ. ιδιῶμ. ἀρχουδας πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀρχουδας Θεσσ. (Πήλ.) Γενικ. ἄρχω πολλαχ. ἄρχω ἑνιαχ. Πληθ. ἀρχοντᾶδες πολλαχ. ἀρχοντᾶδες πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀρχονταῖοι Α. Ρουμελ. (Καρ.) Συγκριτ. ἀρχοντό-τερος Κύπρ. Θηλ. ἀρχόντισσα κοιν. ἀρχοδίσσα πολλαχ. ἀρχόντ'σσα πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀρχόντσα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχόντ'ζα Κέρκ. ἀρχοδ'σσα πολλαχ. ἀρχοδούσσα Θράκ. (Αἰν.) ἀρχόντισσα πολλαχ. ἀρχογκίσσα Τσακων. αἰχότσα Σαμοθρ. ἀρχοντοῦ Σκυρ. ἀρχοδοῦ Βιθυν. ἀρχοντοῦ Θράκ. (Αἰν.) ἀρχοντιάβα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. ἄρχων. Τὸ ἄρχως καὶ μεσν., περὶ δὲ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,190 καὶ 2,9. Ὁ τύπ. νιάρχως ἐκ τοῦ ἀμαρτ. νάρχως κατ' ἀνάπτυξιν παρὰ τὸ ν ὡς εἶναι-εἶναι κτ., τὸ δὲ νάρχως ἐκ τῆς συνεκφ. τὸν ἄρχω. Τὸ θηλ. ἀρχόντισσα καὶ μεσν. διὰ τὸν τύπ. αἰχότσα ιδ. Α. Heisenberg ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 95.

Α) Κυριολ. 1) Ἀρχων, κυβερνήτης πολλαχ.: Ὁ ἄρχως μου παράγειλε νὰ μὴ βάλωμενε ζὰ μέσα 'ς τὰ χόρτα Νάξ. (Γαλανᾶδ.): Ἦρθενε ὁ ἄρχως, μόνον κάμετε 'ς τὴ δάδα αὐτόθ. || Παροιμ. Τὸ Βλάχο κάναν ἄρχοντα κι αὐτὸς γύρευε ρεῖκια (ἐπὶ ὀψιπλούτου ἢ παρ' ἀξίαν ἀνελθόντος εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, μὴ λησμονούντος δὲ τοὺς παλαιούς ἀγροίκους τρόπους) Πελοπν. (Μάν.)

Ὁ ποντικὸς 'ς τὴν τροῦπα του μεγάλος ἄρχως εἶναι Ἀμοργ. Θήρ.

Ὅταν ὁ ἄρχοντας κλάνη, | ὁ λαὸς τὸ παρακάνει (τὰ κακὰ παραδείγματα τῶν ἀρχόντων μιμοῦνται καθ' ὑπερβολὴν οἱ ὑπήκοοι) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 235,856 || Γνωμ. Ἀρχως τδαὶ πελ-λὸς ὅ,τι τοὺς δόξη (ὁ ἄρχων καὶ ὁ μωρὸς κάνουν ὅ,τι θέλουν) Κύπρ.

Τὸν ἀρχοδα τοῦ τόπου σου, τὸν ἄγιο τοῦ χωριοῦ σου (ἐνν. τίμα) Θήρ. || Αἰνιγμ.

Σὰ νιάρχως νιάρχως ἔρχεται, σὰ νιάρχως κατεβαίνει καὶ σὰν καλὸς πρᾶματευτῆς σηκώνεται καὶ φεύγει (ἢ ὁμίχλη) Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος ὅστις προέχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατὰ τὸ γένος, τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον, εὐγενὴς, πλούσιος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ζῆ-περνᾶ σὰν ἄρχοντας (ζῆ ἐν εὐμαρείᾳ). Γυναῖκα

ἀρχόντισσα κοιν. Κέρδισε χρήματα κ' έγινε ὁ πρὸ ἀρχοντας τοῦ χωριοῦ Νίσυρ. Μὴ φορὰ ἦτανε ἕνας ἀρχοδάς πολὺ ἀρχοδάς καὶ πολὺ φιλάργυρος Θράκ. Σεῖς οἱ ἀρχόντοι δὲν καταδέχεστε τοσοῖ φτωχοὶ Σκῦρ. *Εἶτουνε εἷνας γυναῖκα ἀρχόντισσα καὶ εἷνας γυναῖκα φτωδέσσα (ἐκ παραμυθ.) Σούρμ. Μὲ τὸ νὰ ἔτον πολλὰ ἀρχοντας ὁ λόγος αὐτ' εἶδεν πέρασιν (ἐκ παραμυθ.) Κερασ. Παροιμ.

*Ὁ Βλάχος ἀρχως κι ἂν γενῇ, βλαχίλας θὰ μυρίσῃ ἐπὶ ὀψιπλούτου μὴ δυναμένου νὰ ἐκπλύνῃ τὸν ρύπον τῆς γυδαίας καταγωγῆς του) Πελοπν. (Κορινθ.) *Ἀπὸ καινούργιο ἀρχοντα κι ἀπὸ παλαιὸ διακονιάρη ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ (ἀφ' ὧν ἔχεται εἶναι ὁ ἀλαζὼν νεόπλοτος καὶ παλαιὸς ἐπαίτης. εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγκαζόμεθα νὰ δώσωμεν ἐλεημοσύνην διὰ ν' ἀπαλλαγώμεν ἀπὸ τὰς ὀχληρὰς αἰτήσεις του) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 24,309.

*Αρχοντας μὲ δίχως βιός | πεινασμένος ποτικὸς (οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει εὐγένεια ἄνευ πλούτου) Ἰόνιοι Νῆσ.

*Αρχοντας ὁ καυχησιάρης | καὶ φτωχὸς παραπονηάρης (ὁ πλούσιος συχνάκις ὀμιλεῖ μετ' αὐταρεσκείας περὶ ἑαυτοῦ, ὁ δὲ πτωχὸς ἀδιαλείπτως μεμψιμοιρεῖ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 32,418.

*Εφτωχὸν πονεῖ ντὸ 'κ' ἔδ' | κι ἀρχοντας πονεῖ ντὸ θέλ' (ὁ πτωχὸς πονεῖ εἰς ὅ,τι δὲν ἔχει καὶ ὁ πλούσιος πονεῖ εἰς ὅ,τι θέλει) Τραπ.

*Αρχοντας μὲ τὰ φλουριά του | κι ὁ φτωχὸς μὲ τὰ παιμά του (ὁ μὲν πλούσιος χαίρει διὰ τὸν πλοῦτον του, ὁ δὲ πτωχὸς διὰ τὰ παιδιὰ του) Κάρπ.

*Αρχον παιδὶν ἀπόθανε κι ὁ κόσμος ἐσυγκλύστη, φτωχοῦ παιδὶν ἀπόθανε κ' ἡ γειτονιά 'ν τὸ ξέρεῖ (ἐσυγκλύστη = κατεποντίσθη, 'ν = 'ἐν, δὲν) Καρδάμ.

*Ὡστε νάρτη τ' ἀρχόντου τὸ κέφι βγαίνει τοῦ φτωχοῦ ἢ ψυχῇ Χίος. β) *Ἡ κλητικὴ μετὰ τοῦ μου ἐπιφωνηματικῶς Κεφαλλ. : Μοῦντζες, ἀρχοτά μου, νὰ 'χετε ὅλοι! 3) *Ὁ σύζυγος καὶ θηλ. ἀρχόντισσα ἢ σύζυγος κατὰ φιλοφρόνησιν πολλαχ. : Νὰ χαρῆς τὸν ἀρχοδά σου! (εὐχὴ) Κρήτ. Νὰ χαρῆς τὸν ἀρχω σου καὶ τ' ἀρχοντόπουλλά σου! Μύκ. Χαιρετίσματα 'ς τὴν ἀρχόντισσά σου Λεξ. Περίδ. || Παροιμ.

*Αρχόντισσα καὶ παστρική, | ξεσπνερίζουσι μαζί (ἢ καθαριότης ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν πλοῦτον) Κάρπ.

*Αρχόντισσά 'ναι, δέτε την, | ψωμί δὲν ἔχει, κλαίτε την (ἐπὶ πτωχῆς πλουσίως ἐνδεδυμένης) αὐτόθ.

*Ἐνα τὸ 'χει ἡ ἀρχοντοῦ, | ἂν βροντοῦν κι ἂν δὲν βροντοῦν (ἐπὶ τοῦ ἀφιλοτίμου μὴ προσέχοντος εἰς τὰς ἐπικρίσεις τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν διαγωγὴν του) Σκῦρ. || Γνωμ.

Ὁῦλοι τὸν ἀρχοντ' ἀγαποῦν ποῦ 'ναι πολὺ τὸ βιός του τσαὶ τὸ φτωχὸ τὸνε μισοῦν ποῦ 'ναι πολὺ τὸ χρὸς του Σκῦρ. || *Ἄσμ.

Κόρ', ἀρχως σου θὰ παδρευτῇ κι ἄλλη ξαθὴ θὰ πάρῃ Κρήτ.

Νὰ σὲ τιμοῦν οἱ ἀρχονταῖοι, τοῦ κόσμου οἱ ἀντρειωμένοι Καρ.

Στρώσι χαλιά, στρώσι σπαθιά νὰ κάτσουν ἀρχονταῖς νὰ κάτ' οὐ νγὸς νὰ μουλονγήσ' τί εἶδι τί δὲν εἶδι *Ἀδριανούπ.

Σίλοι ἀρχοντοὶ δῖλοι, δῖλοι προσκυνητᾶδες, ἐχπάστιαν καὶ θὰ πάγουνε, θὰ πάν νὰ προσκυνοῦνε

Χαλδ. *Ἡ σημ. καὶ μεσν. Τὸ θηλ. Ἀρχόντισσα τοπων. Χίος (Βολισσ.) καὶ κύρ. ὄνομα Ἀρχόμισσα Κρήτ. Ἀρχοντοῦ πολλαχ. Ἀρχόντω πολλαχ. Ἀρχόδω Κύθηρ. Ἀρχόντου Θράκ. Μακεδ. Ἀρχοντὼ Σκῦρ. 4) Θηλ. πληθ. ἀρχόδ' σεις, αἱ νεοράιδες Θράκ. (Μάδυτ.) καὶ: καλὲς ἀρχόντισσες ταυτόσημον Χίος. Συνών. καλὲς κυράδες. 5) Γενικ. τῶν

τριῶν Ἀρχόντω, τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Κύθηρ. Τῶν τρεῶν Ἀρχοντίων (συνών. τῷ προσηγουμένῳ) Πόντ. (Σάντ.)

Β) Μεταφ. 1) Ὁ ὄνος Εὐβ. (Κουρ.): Πόσο τὸν πουλεῖς τὸν ἀρχοντά σου; 2) Πληθ. ἀρχονταῖς, οἱ ὄρχεις Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχίδι 1. 3) Θηλ. ἀρχόντισσα κατ' ἀντίφρ. ἢ ἀνθρωπίνῃ κόπρῳ Κεφαλλ.: Ἐπάτησα μὲν ἀρχόντισσα. 4) Θηλ. ἀρχόντισσα ἐν τῇ συνθηματικῇ γλῶσσῃ ὁ ἀχυρὼν Μακεδ. (Βλάστ.)

ἀρχοντάτα ἐπίφρ. ἀμάρτ. ἀρχοντάτα Λέσβ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀρχονταῖος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατα.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχόντων, ὡς ἀρμόζει εἰς ἀρχοντα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχοντάδικα.

ἀρχοντεῖο τό, ἀμάρτ. ἀρχοδεῖο Κύθηρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τῆς καταλ. -ειό.

Περίληπτικῶς ἀρχοντες, ἀρχοντικαὶ οἰκογένειαι: Ὁποιοινε βρέσκανε ἀπὸ τὸ ἀρχοδεῖο κόβανε (ὅτε ποτὲ ἐπαναστάτησαν οἱ χωρικοὶ κατὰ τῶν ἀρχόντων).

ἀρχόντεμα τό, ἀμάρτ. ἀρχόντεμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀρχόντ'μα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀρχόντιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχοντεύω. Τὸ νὰ γίνῃ τις πλούσιος ἐνθ' ἂν.: Τ' ἀρχόντ'μα σ' σ' ἔκαν' νὰ μὴ μᾶς ξ' γῶφ'ς Ζαγόρ.

ἀρχοντεμός ὁ, ἀμάρτ. ἀρχοντιμός Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχοντεύω.

Τὸ νὰ εἶναι τις εὐγενής, νὰ ἀνήκῃ εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν: Τί ἀρχοντιμός εἶναι αὐτό, ἀφοῦ δὲν ξέρ' γιατί ζῇ αὐτός; Οὐ ἀρχοντιμός ἔχ' πουλλὰ ρέουλα (κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις καὶ διατυπώσεις ἐθιμοτυπίας).

ἀρχοντένω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀρχοδένω πολλαχ. ἀρχοντένου βόρ. ἰδιώμ. ἀρχοδένου πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ὀρχοντένω Σύμ. ἀρχοντύνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχοδύνου Ἱμβρ. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας.

Μετβ. πλουτίζω τινά, κάμνω τινά πλούσιον Βιθυν.: Φταῖς σὺ ποῦ τὸν ἀρχοδύνες. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι πλούσιος ἐνθ' ἂν. Ἀρχοδύνε πρὸς καὶ περηφανεύτηκε Βιθυν. Ὁ δεῖνα ἐρχοδύνε ἀπὸ το' ἀστοί (ἔγινε πλούσιος πωλῶν χαρταετούς) Μύκ. Ἐρχόντυνε κι ἄλλο 'κι καλατζεύ' μας (ἐπλούτισε καὶ δὲν μᾶς ὀμιλεῖ πλέον) Χαλδ. Θὰ πάω ν' ἀρχοντύνω Σίφν. Ἀρχοδύναν κι περηφανιφτήκαν Ἱμβρ. || Γνωμ.

Σὰν ἀρχοδύνῃ ἄνθρωπος θομπώνεται τὸ φῶς του τσαὶ δὲ γνωρίζει τὸ φτωχό, ἂν εἶναι τσ' ἀδερφός του *Ἴος

Ποῦ πεινᾷ 'ὰ ν' ἀρχοδύνῃ | μόνου ἢ πείνα τ' ἀπομένει Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Ὁπ' ἀρχονταίν' μὲ τὸ νοῦ γλήγορα φτωχαίνει Θράκ. (Καλλίπ.) Π' ἐλιγωρεῖ ν' ἀρχοντύν' σφερεῖ τὴν ἐφτωδείαν (ὅστις σπεύδει νὰ πλουτήσῃ συναντᾷ τὴν πτωχείαν) Τραπ. Συνών. ἀρχονταίνω, ἀρχοντεύω, *ἀρχοντικίω, ἀρχοντυνέσκω, ἀρχοντυνίσκω, πλουτίζω.

ἀρχοντεύω Θεσσ. (*Ἀλμυρ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀρχοντεύουν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀρχοδεύου Θράκ. (Κομοτ.)

Τὸ μεταγν. ἀρχοντεύω = εἶμαι ἀρχων, ὁ ἐν ἐπιγραφῇ Ὀλβίας. Πβ. CIG 2,2076,16.

Γίνομαι πλούσιος ἐνθ' ἂν.: Ἀρχόντεψε καὶ σήκωσε μύτι Λεξ. Δημητρ. Ἀρχόντιψι κι δὲ μᾶς κρέν' Αἰτωλ. Ζαγόρ. || *Ἄσμ.

*Αρχόντεψε ὁ αὐφαντὴς καὶ πάει 'ς τὰ οὐράνια καὶ κρέμοντ' ἀπ' τὸν κόλο του μασούρια καὶ καλάμια

